A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2006. október 26.*

A C-371/04. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2004. augusztus 30-án

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: G. Rozet és A. Aresu, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: I. M. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. Albenzio avvocato dello Stato, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: olasz.

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, R. Schintgen, P. Kūris, J. Klučka (előadó) és G. Arestis bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. március 9-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. június 1-jei tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Keresetlevelében az Európai Közösségek Bizottsága annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy mivel nem vette figyelembe az olasz közszolgálatban foglalkoztatott közösségi munkavállaló által valamely másik tagállamban szerzett szakmai tapasztalatot és szolgálati időt, az Olasz Köztársaság nem teljesítette az EK 10. és EK 39. cikk, valamint a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló 1968. október 15-i 1612/68/EGK tanácsi rendelet (HL L 257., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 15. o., a továbbiakban: rendelet) 7. cikkének (1) bekezdése alapján fennálló kötelezettségeit.

Jogi háttér

2 A rendelet 7. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Valamely tagállamnak egy másik tagállam területén foglalkoztatott állampolgárát a foglalkoztatási- és munkafeltételek tekintetében nem kezelhetik állampolgársága miatt a hazai állampolgároktól eltérő módon, különösen ami a javadalmazást, a munkaviszony megszüntetését és munkanélkülivé válás esetén az újraelhelyezést vagy újrafoglalkoztatást illeti."

A pert megelőző eljárás

3 Egy panaszt követően a Bizottság 2001. december 18-i levelében további tájékoztatást kért az Olasz Köztársaságtól egy közösségi állampolgár helyzetére vonatkozóan, aki korábban francia állami iskolában tanított a közte és a comitato d'assistenza scolastica italiana (olasz iskoláztatási segélybizottság, a továbbiakban: Coascit) között létrejött munkaszerződés alapján, és akinek Franciaországban szerzett szakmai tapasztalatát és szolgálati idejét ezt követően Olaszországban nem vették figyelembe. E kérelemre nem érkezett válasz.

4 2002. március 25-i és augusztus 12-i levelében a Bizottság ismét tájékoztatást kért az Olasz Köztársaságtól az említett állampolgár, illetve a hasonló problémával szembesült többi panaszos helyzetéről, akiknek valamely másik tagállamban szerzett szakmai tapasztalatát vagy szolgálati idejét szintén nem vették figyelembe. A Bizottság általános jelleggel tájékoztatást kért a vonatkozó olasz szabályozásról és közigazgatási gyakorlatról.

5 A Bizottság – mivel kéréseire nem kapott választ, és miután 2002. december 19-én felszólította az Olasz Köztársaságot, hogy tegye meg észrevételeit – 2003. május 15-én indokolással ellátott véleményben hívta fel a tagállamot, hogy az értesítéstől számított két hónapon belül tegye meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a véleményben foglaltaknak eleget tegyen.

6 Mivel a Bizottság az említett véleményre adott választ nem találta kielégítőnek, a jelen kereset benyújtásáról határozott.

A keresetről

7 Keresetének alátámasztására a Bizottság két kifogásra hivatkozik, amelyek egyike az EK 10. cikk megsértésére, a másik az EK 39. cikk és a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a megsértésére vonatkozik.

Az EK 10. cikk megsértésére vonatkozó kifogásról

8 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság hivatalból vizsgálhatja, hogy a tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset benyújtásához az EK 226. cikk által előírt feltételek fennállnak-e (lásd különösen a C-362/90. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 1992. március 31-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-2353. o.] 8. pontját, és a C-525/03. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2005. október 27-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-9405. o.] 8. pontját, valamint a C-98/04. sz., Bizottság kontra Egyesült Királyság ügyben 2006. május 4-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-4003. o.] 16. pontját).

9 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a pert megelőző eljárás célja lehetőséget adni a tagállamnak a közösségi jogon alapuló kötelezettségei teljesítésére vagy a Bizottság által megfogalmazott kifogások elleni védekezés jogalapjainak megfelelő előadására (a 293/85. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 1988. február 2-án hozott ítélet [EBHT 1988., 305. o.] 13. pontja, valamint a C-266/94. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 1995. július 11-én hozott végzés [EBHT-1995., I-1975. o.] 16. pontja). Ezen eljárás szabályszerűsége tehát az EK-Szerződés által megkívánt lényeges biztosíték a kérdéses tagállam jogai védelmének a biztosítására. Csak e biztosíték tiszteletben tartása esetén teszi lehetővé a Bíróság számára az előtte folyamatban lévő kontradiktórius eljárás annak megítélését, hogy e tagállam ténylegesen megszegte-e azokat a kötelezettségeit, amelyekről a Bizottság ezt állítja (a fent hivatkozott Bizottság kontra Spanyolország ügyben hozott végzés 17. és 18. pontja). A pert megelőző eljárás során a felszólító levél célja különösen a jogvita tárgyának a meghatározása, illetve a védelem előkészítéséhez szükséges tények közlése az – észrevételei előadására felszólított – tagállammal (lásd a C-145/01. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2003. június 5-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-5581. o.] 17. pontját).

10 Jelen esetben azonban a 2002. december 19-i felszólító levélben nem szerepel az EK 10. cikk megsértésére vonatkozó kifogás.

11 Mindebből következően a jelen kereset elfogadhatatlan annyiban, amennyiben annak megállapítására irányul, hogy az Olasz Köztársaság nem teljesítette az említett cikkben foglalt kötelezettségeit.

Az EK 39. cikk és a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértésére vonatkozó kifogásról

12 A C-15/96. sz. Schöning-Kougebetopoulou ügyben 1998. január 15-én hozott ítéletre (EBHT 1998., I-47. o.), a C-187/96. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 1998. március 12-én hozott ítéletre (1998., I-1095. o.), a C-195/98. sz., Österreischischer Gewerkschaftsbund ügyben 2000. november 30-án hozott ítéletre

(EBHT 2000., I-10497. o.) és a C-278/03. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2005. május 12-én hozott ítéletre (EBHT 2005., I-3747. o.) hivatkozva a Bizottság kifejti, hogy a közösségi munkavállalók egyenlő bánásmódjára vonatkozó, az egyenlőségnek az EK 39. cikkből és a rendelet 7. cikkének (1) bekezdéséből eredő elvével ellentétes az, hogy összehasonlítható tevékenység esetén e munkavállalók által valamely tagállamban eltöltött foglalkoztatási időszakokat valamely másik tagállam közigazgatása a szakmai tevékenység végzése feltételeinek – így a javadalmazás, a besorolási fokozat vagy a szakmai előmenetel – meghatározása során ne vegye figyelembe, miközben az e tagállam közszolgálatában szerzett tapasztalatot figyelembe veszi.

13 A fenti ítélkezési gyakorlat alapján az Olasz Köztársaság a jelen ügyben megsértette a szóban forgó rendelkezéseket, amikor nem vette figyelembe az olasz közszolgálatban, nevezetesen az oktatási és az egészségügyi közszektorban foglalkoztatott munkavállaló által valamely másik tagállamban szerzett szakmai tapasztalatot vagy szolgálati időt.

14 Az olasz kormány ugyanakkor kifejti, hogy valamely tagállam állami szerveinek azon kötelezettsége, hogy meghatározott célból elismerjék korábban más tagállamban történt munkavégzés időtartamát, két konjunktív feltételtől függ: egyrészt a két államban végzett tevékenységi területnek összehasonlíthatónak kell lennie, másrészt a másik tagállamban végzett tevékenységnek összefüggésben kell állnia a közszolgálattal.

15 A második feltétel nem teljesül, ha valaki a közszektorban magánjogi munkaszerződés alapján végezte tevékenységét, anélkül hogy részt vett volna versenyvizsgán. Az olasz kormány szerint azon közösségi munkavállaló más tagállamban szerzett szakmai tapasztalatának és szolgálati idejének elismerése, akit ezt követően az olasz közszolgálatban foglalkoztattak – Olaszországhoz hasonlóan – a versenyvizsga sikeres teljesítése alapján történő felvételtől függ.

16 Ezzel kapcsolatban az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az EK 39. cikk értelmében amennyiben a munkavállalóknak az e cikk (4) bekezdésének hatálya alá nem tartozó álláshelyre történő felvétele során valamely tagállam közigazgatási intézménye figyelembe kívánja venni a pályázó által valamely közigazgatási szervnél korábban végzett szakmai tevékenységet, az intézmény nem tehet különbséget a közösségi polgárok között aszerint, hogy tevékenységüket ugyanezen tagállam vagy valamely másik tagállam szolgálatában végezték (lásd különösen a C-419/92. sz. Scholz-ügyben 1994. február 23-án hozott ítélet [EBHT 1994., I-505. o.] 12. pontját; a fent hivatkozott Bizottság kontra Olaszország ügyben 2005. május 12-én hozott ítélet 14. pontját, valamint a C-205/04. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2006. február 23-án hozott ítélet [az EBHT-ban nem tették közzé – EBHT 2006., I-31.* o.] 14. pontját).

17 A rendelet 7. cikkével kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy e cikk mindössze a hátrányos megkülönböztetésnek az EK 39. cikk (2) bekezdésben foglalt tilalmát fejti ki egyedi jelleggel a foglalkoztatási és munkafeltételekre vonatkoztatva, ezért azt ugyanúgy kell értelmezni, mint az említett EK cikket (a fent hivatkozott Bizottság kontra Spanyolország ügyben hozott ítélet 15. pontja).

18 A fenti ítélkezési gyakorlatból következően nem fogadható el, hogy az olasz közszolgálatban foglalkoztatott közösségi állampolgárok által előzőleg valamely másik tagállam közigazgatási szervénél összehasonlítható tevékenység során szerzett szakmai tapasztalat és szolgálati idő elismerését azon okból tagadják meg, hogy az említett állampolgárok tevékenységüknek az említett másik tagállam közszektorában való megkezdése előtt nem tettek le versenyvizsgát, mivel – mint azt a főtanácsnok indítványának a 28. pontjában is kifejtette – nem minden tagállamban lehetséges kizárólag ilyen módon a közszektorban történő alkalmazás. A hátrányos megkülönböztetés csak akkor kerülhető el, ha figyelembe veszik valamely másik tagállam közszektorában a helyi feltételek szerint felvett személy által végzett összehasonlítható tevékenység időtartamát.

19 Hasonlóképpen nincs jelentősége annak, hogy valamely közösségi állampolgár – mint amilyen például a jelen ügyben a Bizottsághoz érkezett első panaszban szereplő is – a Coascittal kötött szerződésben részes fél, amennyiben nem vitatott,

hogy az említett állampolgár ténylegesen ilyen szerződés alapján tanított a francia közoktatásban. Az Olasz Köztársaság nem vitatta, hogy e tevékenységet a szóban forgó állampolgár a francia nemzeti jogszabályokkal összhangban folytatta.

20 Az olasz kormány által – az említett állampolgárnak valamely másik tagállamban szerzett szakmai tapasztalata és szolgálati ideje elismerésének megtagadására vonatkozóan – előadott egyetlen érv sem fogadható el.

21 E körülmények között megalapozottnak kell tekinteni az EK 39. cikk és a rendelet 7. cikkének (1) bekezdésére vonatkozó kifogást, miszerint az EK 39. cikk (4) bekezdésének hatálya alá nem tartozó álláshelyek vonatkozásában az olasz kormány az indokolással ellátott véleményben előírt határidő leteltéig nem hozta meg az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy elismerjék az olasz közszolgálatban foglalkoztatott közösségi állampolgárok által előzőleg valamely másik tagállam közigazgatási szervénél szerzett szakmai tapasztalatot és szolgálati időt.

22 A fenti megállapításokra tekintettel meg kell állapítani, hogy mivel nem vette figyelembe az olasz közszolgálatban foglalkoztatott közösségi munkavállaló által valamely másik tagállam közigazgatási szervénél összehasonlítható tevékenység gyakorlása során szerzett szakmai tapasztalatot és szolgálati időt, az Olasz Köztársaság nem teljesítette az EK 39. cikk és a rendelet 7. cikkének (1) bekezdése alapján fennálló kötelezettségeit.

A költségekről

23 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az Olasz Köztársaságot, mivel az általa felhozott jogalapok többsége tekintetében pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) Az Olasz Köztársaság – mivel nem vette figyelembe az olasz közszolgálatban foglalkoztatott közösségi munkavállaló által valamely másik tagállam közigazgatási szervénél összehasonlítható tevékenység gyakorlása során szerzett szakmai tapasztalatot és szolgálati időt – nem teljesítette az EK 39. cikk és a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló, 1968. október 15-i 1612/68/EGK tanácsi rendelet 7. cikkének (1) bekezdése alapján fennálló kötelezettségeit.

2) A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Bíróság az Olasz Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások